

obligador - a adj. i m. i f. Que
obliga

obligança f. Obligació

obligar v. tr. Una llei, un con-
tracte, una promissió, les convencions
socials, la gratitud, etc. obligar
(algu), compel·lir-lo a fer alguna cosa.
La llei l'obliga a pagar. || fer fer
(a algu) allò que impune una llei, un
contracte, etc., constrinxer. | Prom.
Comprometre's a complir alguna
cosa || franquiar la voluntat (d'al-
gu) amb favors, beneficis, etc

obligat - ada ~~pp. de obligar~~
Agrair || m. Peça musical
cuicó de la qual un instrument
juga un paper principal. Un obli-
gat de cornetí.

obligatori - òria adj. Que obliga,
que és d'obligació, no facultatiu.
Instrucció obligatòria. Servei mili-
tar obligatori.

obligatòriament adv. D'una ma-
nera obligatòria

obliguament adv. Amb obli-
guitat